

Între săraci și bolnavi

Între săraci și bolnavi, ignoranți, dezmoșteniți, copii, găsea forța pentru a duce la desăvârșire proiectul imens pe care Domnul l-a pus în acea zi pe umerii săi. A fost școala durerii în care a temperat sufletul său.

01.01.1925

Între săraci și bolnavi, ignoranți, dezmoșteniți, copii, găsea forța pentru a duce la desăvârșire proiectul imens pe care Domnul l-a

pus în acea zi pe umerii săi. A fost școala durerii în care a temperat sufletul său.

„Dacă ai fi bogat, foarte bogat, ce ți-ar plăcea să faci?”

Întrebarea ciudată venea de pe buzele tânărului Josemaría, proaspăt sfințit preot, și primind de curând prima sa destinație: Perdiguera, un sat de aproape opt sute de suflete nu departe de Saragosa. Vorbea cu fiul familiei care îl adăpostea, un băiețel care petrecea ziua păscând caprele, și la care, seara, învăța puțin catehism pentru prima Împărtășanie.

„Într-o zi, pentru a vedea cum asimila lecțiile, îmi vine în minte să-l întreb:

„Dacă ai fi bogat, foarte bogat, ce ți-ar plăcea să faci?”

„Ce înseamnă să fii bogat? Răspunse.

„A fi bogat înseamnă să ai mulți bani, a avea o bancă...”

„Și... ce este o bancă?”

Am încercat în modul cel mai simplu, și am ajuns: A fi bogat înseamnă a avea mult pământ și în loc de capre, să ai niște vaci frumoase. Și apoi, să participi la reuniuni, să te schimbi de haine de trei ori pe zi... Ce ai face, dacă ai fi bogat?

A holbat ochii și zise în final:

“Eu aș mânca mai multe farfurii de ciorbă cu vin!...”.

Toate ambițiile nu sunt altceva decât aceasta; nu este nimic care să merite osteneala. Este ciudat, dar nu am mai reușit niciodată să uit acel episod.

Am devenit serios și m-am gândit:

“Josemaría, vorbește Duhul Sfânt”. A făcut-o înțelepciunea divină, pentru a mă învăța cu toate lucrurile

pământești sunt acestea: foarte puțin lucru”.

La Perdiguera a sosit la trei zile după hirotonire, pentru o situație urgentă. Era un sat pierdut în regiunea Los Monegros, atunci puțin subdezvoltată. Primul lucru pe care trebuia să-l facă noul venit a fost de a face curățenie în biserică. A doua, reorganizarea celebrărilor ca și cum s-ar fi întâmplat în satul cel mai fervent din lume: Sfânta Liturghie cântată, expunerea euharistică, spovezi, catehism... În scurt timp climatul spiritual al sătucului s-a schimbat, așa încât după cincizeci de ani, auzind de moartea lui, locuitorii își aminteau cu afecțiune șederea temporară a părintelui Josemaría.

La Madrid

Totuși tânărul preot era mereu sigur că Dumnezeu l-a chemat la o altă obligație pe care nu o cunoștea încă și, terminându-se acea înlocuire, s-a

întors din nou la Saragosa cu ideea de a termina cursul de laureat în drept. Aceasta a fost cu cele mai bune calificative. Cu permisiunea arhiepiscopului s-a transferat la Madrid pentru cursurile de doctorat, care atunci se țineau numai la Universitatea Centrală: s-a gândit de altfel că în capitală ar fi putut să împlinească mai ușor ceea ce Dumnezeu voia de la el.

Acolo vine în contact cu mizeria suburbană a atâtor sărmani oameni care veneau în marele oraș, orbiți de mirajul industrial. S-a instalat în modesta reședință sacerdotală din strada Larra, administrată de Damele Apostolice ale Inimii Preasfinte a lui Isus, care administrau Patronatul Infirmilor și multe alte opere de caritate: catehismul în cartierele fără școală, mese pentru săraci, lecții serale, dispensare. Sfântul Josemaría s-a oferit imediat să ajute în aceste servicii celor din urmă și a început să

colaboreze cu acele femei pioase, în timp ce mergea înainte cu studiile sale.

Din 1927 până la 1931 a fost capelan al Patronatului Infirmilor și implicat în întregime în asistența acelor mase populare care, în afară că erau abandonate, erau ușor prada ideologiilor anticatolice și adesea ostili față de cler. După mulți ani, întorcându-se să viziteze acele cartiere din Madrid, acum complet schimbate, își amintea: „Când aveam douăzeci și cinci de ani veneam adesea în aceste locuri părăsite ca să șterg lacrimi, să-i ajut pe cei nevoiași, să tratez cu afecțiune pe copii, pe bătrâni, pe bolnavi; și primeam în schimb toată afecțiunea și... câteva pietre”.

Mergea dintr-o parte în alta pentru a duce sacramentele la persoanele bolnave, pe care Damele le îngrijeau. Alte ori erau spovezile copiilor. Îmi

amintesc că am pregătit mii pentru prima Împărtășanie în acea perioadă. Nu lipseau situații umane adesea dramatice și de nerezolvat, dar care se puteau ușura cu iubirea și cu doctrina.

Școala durerii

Intuia desigur că proiectul lui Dumnezeu în privința sa nu era nici acel apostolat de caritate. Totuși îl urma cu toată inima, în special după lumina fundațională din 2 octombrie 1928. Printre săraci, printre bolnavi, între ignoranți, printre dezmoșteniți, printre copii, găsea forța pentru a pune în mișcare proiectul imens pe care Domnul în acea zi l-a pus pe umerii săi și găsea școala durerii de unde sufletul său s-a călit.

Era în această atitudine un mod de a înțelege preoția, un mod pe care l-a învățat pe fiii săi spirituali ajunși la ordinea sacră: preoți sută la sută, preoți-preoți, preoți pentru a sluji

sufletele. „A sluji este bucuria cea mai mare pe care o poate simți un suflet, și este ceea ce trebuie să facem noi preoții: ziua și noaptea în slujirea tuturor; altfel nu este preot. Trebuie să iubim pe tineri și pe cei bătrâni, pe săraci și pe bogați, pe bolnavi și pe copii; trebuie să se pregătească pentru a celebra Sf. Liturghie; trebuie să primească sufletele unul câte unul, ca un păstor care cunoaște turma sa și cheamă pe nume toate oile. Noi preoții nu avem drepturi, îmi place să mă simt slujitorul tuturor, mă mândresc cu acest titlu”.

Și în timp ce se dăruia la acel neobosit minister de caritate, sufletul său părea să intuiască lumina divină, și cuprins de un zel de nereținut, striga sau cânta aspirația pronunțată de Isus însuși: *Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?*, „Am venit să aduc foc

pe pământ; și cum aș vrea să fie deja aprins!”

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/intre-saraci-si-bolnavi-2/> (16.03.2026)